

De rechtvaardiging van de goddeloze.

Lezen: Romeinen 3

Psalmen: vrij in te vullen

Gemeente, het woord van God komt op deze dag tot ons vanuit de Romeinenbrief, daarvan het 3^e hoofdstuk, het 23^e en 24^e vers. Onze tekst voor vanmorgen/-middag vindt u in Romeinen 3 vers 23 en 24. Daar lezen we het Woord van God als volgt:

Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods; en worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is.

Het thema voor de preek luidt: **De rechtvaardiging van de goddeloze**

Er zijn drie aandachtspunten

1. **Het voorwerp** van die rechtvaardiging; met andere woorden: *wie*, wat voor soort van mensen worden gerechtvaardigd? Het *voorwerp* van die rechtvaardiging.
2. **De bron** van die rechtvaardiging; met andere woorden: *waardoor, van waaruit* is die rechtvaardiging mogelijk? De *bron* van die rechtvaardiging.
3. **Het middel**, of de verdienende oorzaak van die rechtvaardiging; met andere woorden: *door Wie* is die rechtvaardiging verdiend? Het *middel* van die rechtvaardiging

1. Als eerste dus **het voorwerp** van die rechtvaardiging.

Gemeente, er zijn momenten waarop we *huiveren*... Als we staan op de hoogten van bergen... Jongens en meisjes, misschien heb je in Zwitserland of in Oostenrijk wel eens gestaan op zo'n *hoge* berg: indrukwekkend..., adembenemend... Je wordt er *stil* van. Je wrijft je ogen uit, je zucht, een warme gloed van verwondering doortrekt je, terwijl de ijskoude wind je wangen doet gloeien...

Er zijn momenten waarop we *huiveren*... Als we staan aan een diepe *afgrond*, of...als we staan aan een open *graf*... We kijken er in, we rillen... De kou slaat ons om het hart, we huiveren... We huiveren als we staan aan het graf van *een ander*, een dierbare, een geliefde, één die we niet kunnen missen.

Niemand staat ooit aan zijn *eigen* graf...

Hoofdstuk 3 van de Romeinenbrief is *ook* zo'n *diepte*. We kijken in dit hoofdstuk in de diepe *afgrond* van onze verlorenheid. We kijken in... ons *eigen zondegraf*.

We staan niet aan het *ziekbed* van een zondig mens, die hopelijk na verloop van tijd toch weer zal aansterken. We staan niet aan het *ziekbed* van een zondig mens, die hopelijk weer wat zal aansterken en opknappen, die uiteindelijk in eigen kracht zal kunnen geloven...

Nee, we staan hier aan een open *graf*. Aan het graf van een mens die *dood* is door eigen zonden en misdaden. Aan het graf van een mens die *dood* is in Adam.

U en ik staan in Rom 3 aan het graf van onze *eigen zonedood*...

Meerderden van ons hebben in het verleden oog in oog gestaan met de dood. Toen je stond, jongens en meisjes, aan het graf van je opa of oma, van je vader of moeder, je broertje of zusje. Je weet het nog wel en zult het vast *nooit* vergeten.

U zult het ook *nooit* vergeten toen u stond aan het open graf van uw kind, van uw kleinkind...

U zult het *nooit* vergeten dat u uw doodgeboren kindje in handen nam...

Je *houdt* zoveel van elkaar. Je *kunt* niet zonder elkaar leven...

Hoe snijdt het verdriet nog steeds door uw hart. Als u voor ogen ziet, wat u *toen* zag: de dood..., de stilte..., de ademloze stilte van de dood. Geen adem, geen woord, geen warmte, geen kleur, geen beweging, geen leven: *NIETS!*

Dat... *dat* is, wat van de mens overblijft als u Romeinen 3 leest... *NIETS!*

We hebben *allen gezondigd*, en derven, dat wil zeggen: missen de heerlijkheid Gods. We zijn alles *kwijt!*

Wat klinkt ons dat vertrouwd in de oren... Maar mag ik u eens zeggen wat dat betekent?

Uw *hart* staat stil. Het klopt niet van liefde en warmte. Zelfs niet als het hoort van de Parel van grote waarde, van de Wens aller heidenen... Want... uw hart is *dood*.

U *hoort* niet. De liefdevolle stem van de nodiging van het Evangelie komt tot u: Kom tot Mij, hoort en uw dode ziel zal leven. Maar u *hoort* het niet. De donder van de wet gaat over uw leven: Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen. Maar u *hoort* het niet. U bent *doof*. De doden horen niet.

U *ziet* ook niet. Al schijnt het licht op uw ogen, al schijnt het felle zonlicht op uw gelaat, u *ziet niets*. Het wordt u toegeroepen: *Zie* het Lam Gods! Maar u *kunt niet* zien op het bloed dat uw *Zijn* wonden stroomt. U *ziet* niet, u bent *blind*. De doden zien niet.

Een dode *proeft* ook niet, een dode *ruikt* ook niet. De levende, het geestelijk *levende* hart wordt geplaagd, door de bittere smaak van de zonde. Het geestelijk *levende* hart wordt verschrikt, als het proeft het zuur en het zout van het komende gericht. Het geestelijk *levende* hart verblijdt zich innig als het de zoetheid en de honing van het Evangelie proeft. Maar u *proeft niets*. U *ruikt niets*. De doden proeven niet, de doden ruiken niet.

Een dode *verlangt* ook niet. Als u bij een dode staat - ik zeg het met voorzichtigheid, omdat ik weet hoeveel pijn het sommigen doet – als u daarbij staat en vraagt aan uw geliefde dode: wilt u *levend* worden...? Dan blijft het ademloos stil... *Dat* is uw leven! *Geen* verlangen! Jongelui, je hebt je geld, je geluk, je plezier van het uitgaan, van de kroeg, van de bios, maar *geen* verlangen naar God! De doden verlangen niet.

De doden zijn ook *uitgesloten* van het contact met de levenden. Dat maakt het verlies ook zo pijnlijk. We zouden zo graag nog wat woorden wisselen, maar het *kan* niet meer.

De doden voelen zich *niet thuis*, ze *zijn* niet thuis onder de levenden. U voelt u niet *thuis*, als u bent in het gezelschap van hen die God vrezen. Als zij met elkaar spreken over het wonder van vrije genade voor dode, voor doodschuldige zondaren. U wilt misschien wel zeggen wat u voor Jezus wilt *doen*, maar *dat* zijn woorden van doden. Maar om u nu te verwonderen om wat *Hij* wilde doen voor *doden*, voor *doodschuldige* zondaren, nee, daar voelt u zich niet op uw gemak. De doden voelen zich *niet thuis* bij de levenden. Ik zeg het maar heel rechtstreeks. U zou, zoals u nu bent, u ook helemaal niet thuis voelen in de hemel. De hemel zou een *hel* voor u zijn.

De doden *vergaan*. We kunnen onze overleden dierbaren nog een enkele dag aanzien. Soms is er een wonderlijke, vredige uitdrukking op hun gezicht na een periode van zwaar lijden, maar *dan*... we *zien* het, we *voelen* het... We keren onze blik af en zeggen heel zachtjes: doe de kist maar dicht... Het is genoeg geweest. We *zien* het, we *voelen* het: wij mensen keren terug tot stof. De doden vergaan.

Kijk eens naar uw leven. is het niet waar? Als *kind* scheen u wel betrokken bij de dienst van de Heere. Maar nu uw dagen gevorderd zijn, *toont* zich de *kracht* van de zonde in uw leven. Uw leven is een *stervend* leven. Uw geweten sterft *weg* en vergaat. Uw leven is een leven van ontbinding....

Dat... *dat* is wat van de mens overblijft, als u leest in Romeinen 3: *NIETS!*

We hebben *allen gezondigd*, en derven de heerlijkheid Gods. We zijn alles *kwijt!*

In het Paradijs zijn we goed geschapen. We waren rechtvaardig voor God. We konden voor God staan. Maar nu? Vers 10 zegt:

Er is niemand rechtvaardig, ook niet een.

We zongen Gods lof op de dag van de schepping, maar nu? Vers 13 zegt:

Onze keel is een geopend graf; met onze tongen plegen wij bedrog; slangenvenijn is onder onze lippen. Onze mond is vol van vervloeking en bitterheid.

We dienden de Heere, met ons hele hart, maar nu? Vers 18 zegt:

Er is geen vreze Gods voor onze ogen.

We waren geschapen naar Gods beeld, maar nu? Vers 23 zegt:

Wij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods.

We zijn alles *kwijt!* Moedwillig, vrijwillig, *alles verloren.*

We hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods

U *mist* de heerlijkheid Gods, u *mist* het beeld Gods, u *mist* het leven, u *mist* alles, u bent *dood!*

En... u stemt toe: dat is waar!

Maar... is het wel eens de doorleving van uw *hart* geworden? *Mijn hart! Mijn hart is dood, mijn hart is vijandig!*

Dat is toch het *eerste* wat we zien, als God in ons leven werkt: onze *verlorenheid!* Ik ben *dood!* Door eigen schuld!

Om daar iets van te zien, moet een mens levend gemaakt zijn. Alleen de *levende* ziet. Alleen die door wedergeboorte van dood levend gemaakt is, alleen *die* mens kan zien. Dan zien we voor het eerst iets van onze dood en vijandschap! En wat blijkt er dan in ons hart een *afkeer* te zijn van die wetenschap. Wat is er toch veel voor nodig, wat is er toch een *Godswonder* nodig om de mens te brengen tot de erkenning: ik ben *alles kwijt!*

Dat we ziek zijn, dat we onmachtig zijn, dat we hulp nodig hebben, ja, *dat* willen we wel erkennen. En we doen ons best, we beteren ons leven, we veranderen onze levensinstelling, we verlaten de zonde...

Maar *dan...* Al dat '*goede*' dan? Onze bekering, onze gebeden, onze tranen, onze worsteling? Wat is het werk van *Gods Geest* toch nodig, om ons *dieper* te laten inblikken in de staat van onze verlorenheid. Want we *zien* het niet, we *willen* het niet zien, wat hier staat: we hebben allen gezondigd en we missen de heerlijkheid Gods, we missen het beeld Gods. We missen *ALLES!*

Dieper blikt de ontdekte zondaar in de diepte van zijn verlorenheid. En ondertussen klinkt de eis van Gods recht: betaal wat u Mij schuldig bent. Een rechtvaardige eis! Onze catechismus zegt in vraag en antwoord 9:

Doet dan God mens niet onrecht, dat Hij in Zijn wet van hem eist wat hij niet doen kan? Neen, Hij want God heeft den mens alzo geschapen, dat hij dat kon doen; maar mens heeft zichzelf en al zijn nakomelingen, door het ingeven des duivels en door moedwillige ongehoorzaamheid, van deze gaven beroofd.

Moedwillig..., door eigen schuld...

Kan God het dan niet door de vingers zien?

Vraag 10 van de catechismus:

Wil God zulke ongehoorzaamheid en afval ongestraft laten?

Neen Hij, geenszins; maar Hij vertoort Zich schrikkelijk beide over de aangeboren en werkelijke zonden, en wil die door een rechtvaardig oordeel tijdelijk en eeuwiglijk straffen gelijk Hij gesproken heeft: Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen.

Is dat vonnis al over uw leven gegaan? Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen? Het vloekvonnis van de dood? Moet u daar geen 'amen' op zeggen?

Maar nee, *wat* een verzet. Duizend uitvluchten!

Vraag 11 zegt:

Is dan God ook niet barmhartig?

God is wel barmhartig, maar Hij is ook rechtvaardig; daarom zo eist Zijn gerechtigheid dat de zonde, welke tegen de allerhoogste Majesteit Gods gedaan is, ook met de hoogste, dat is met de eeuwige straf aan lichaam en ziel gestraft worde.

Daar staat de ontdekte zondaar voor een heilig en rechtvaardig God. Hij mist de heerlijkheid Gods. Hij of zij: *onrechtvaardig, onheilig*. En God: heilig en rechtvaardig. En God eist de hoogste straf naar lichaam en ziel.

Dat doet een mens *roepen!* Heere, ik kan voor U niet bestaan. Maar ook: Heere, zonder U kan ik niet verder! Is nog *een weg* om die welverdiende straf te ontgaan en tot genade te komen?

Vraag 12 van de catechismus zegt:

Aangezien wij dan naar het rechtvaardig oordeel Gods tijdelijke en eeuwige straf verdiend hebben, is er enig middel, waardoor wij deze straf zouden kunnen ontgaan en wederom tot genade komen?

En wat is het antwoord?

God wil dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede; daarom moeten wij aan haar, óf door onszelven, óf door een ander, volkomenlijk betalen.

En dan..., nog een *laatste* uitvlucht: kan ik *zelf* dan niet betalen?

Vraag 13:

Maar kunnen wij door onszelven betalen?

In generlei wijze, maar wij maken ook de schuld nog dagelijks meerder

Wat een onmogelijkheid! De schuld drukt, de zonde roept om straf, en het hart ziet geen uitweg.

Zit u *zo* in de kerk? Met een leven vol schuld, met lege handen, en met een schreeuw in uw hart naar boven? En met de hartelijke erkenning: Ik heb gedaan dat kwaad is in Uw oog. Ik ben Uw gramschap dubbel waard? Het is niet alleen dit kwaad dat roept om straf, *nee*, ik ben in ongerechtigheid geboren. Zonde, *een en al, door en door*: zonde!

Zit u *zo* in de kerk?

Kom, sla dan vandaag (en de Geest Gods Zelf moge uw hart verlichten), sla dan vandaag eens met mij een blik in die *andere* diepte. Niet alleen in de diepte van onze verlorenheid, maar *ook* in die peilloze diepte die genoemd wordt in onze tekst, als gezegd wordt: 'uit Zijn genade'.

Maar, eerst nog even een vraag. Een vraag voor u allemaal: *Kent* u... uw ellende? *Deze* ellende: de ellende van uw dood en verlorenheid? Kent u de levensvraag: Mij ziel doorzie toch uw lot, hoe zult u rechtvaardig verschijnen voor God?

Wie u ook bent, of u kerkelijk bent of buitenkerkelijk, we hebben *allemaal* gezondigd. We hebben *allemaal* het zondeloon (dat is de dood) verdiend. Daar is *geen* verschil. Of toch *wel..?* Ja wel, *dit* verschil, dat *aan u* de woorden van God zijn toevertrouwd.

Als *kind* bent u gedoopt.

Op de knie van *moeder* hebt u geluisterd, toen ze voorlas uit de kinderbijbel.

Aan de hand van *vader* bent u meegegaan naar de kerk.

U ging naar *catechisatie*, u deed *belijdenis*, u bent *getrouwd* in de kerk.

Zondag aan zondag hebt u het *Woord* gehoord...

Wat een *bijzondere* zorg van de Heere!

Wat een *bijzondere* verantwoordelijkheid voor u! God komt erop terug. Op iedere roepstem!
Als u staat in het Goddelijke gericht. Als God Zijn beeld van u zal terugeisen. Als klinken zal:
betaal, u, persoonlijk, betaal wat u *Mij* schuldig bent!

Uw netheid, uw vroomheid, uw werken, uw liefde, het zal u allemaal niet baten. Het is
allemaal *niets* voor God: Uw gerechtigheden, uw beste werken zijn een wegwerpelijk kledingstuk!
Vodden, oud vuil!

Ziel, *doorzie toch uw lot: hoe zult u rechtvaardig verschijnen voor God?*

Het zal Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn in de dag der oordeels dan u!

Onze tweede gedachte:

2. **De bron** van die rechtvaardiging.

Ik denk dan vooral aan de woorden: *uit Zijn genade..., om niet...!*

Opnieuw blikken we in een *peilloze* diepte. Ga voor uzelf eens na, *hoe u* daarin blikte?

Als u nog nooit met innerlijke huiver inblikte in de afgrond van uw geestelijke dood, dan bent u nog dood.

Maar ik vraag u ook: hebt u ooit door genade een blik mogen slaan in *deze* afgrond, die ligt opgesloten in deze enkele woorden: '*uit Zijn genade*', '*om niet*'?

Voor velen is het een ergernis. Voor sommigen is het rechtzinnig drijfzand.

Voor velen een *ergernis*...

God is onrechtvaardig! Kan ik er iets aan doen...? En ondertussen meten we Gods recht met de maat van ons onrecht. Wie *bent* u, o mens, die tegen God antwoordt?

Voor sommigen *rechtzinnig drijfzand*...

Spreek ons veel over de verkiezing. Dat klinkt ons goed in de oren, dat stelt ons gerust. God moet het doen. Het geeft ons de vrijheid om rustig te wachten.

En beide soorten van mensen struikelen... over de drempel van de deur der hoop!

Want hier is een *deur van hoop* geopend voor een mens die zichzelf moet veroordelen.

Hier blinkt *eenzijdige*, hier schittert *verkiezende* liefde van God. God had ons allemaal verloren kunnen laten gaan, want we hebben allemaal de dood verdiend.

Maar hier ziet u de liefde *van God*. Hij was in de stille eeuwigheid bewogen in Zichzelf. Niet om iets in de mens, maar Zijn liefde welke op uit de bron van Zijn genadige barmhartigheid, van Zijn verkiezend welbehagen.

Hier ziet u de liefde *van Christus*. Hij heeft Zich in enkele liefde gegeven tot een Borg voor Zijn bruid.

Hier schittert de liefde *van de Heilige Geest*, Die het uit Christus neemt, en in die weg genade toepast in het hart van verloren zondaren.

Hier blikken we in de diepte van Gods eenzijdige liefde, als het klinkt: *uit Zijn genade!*

Niets uit ons, *alles* uit Hem!

Uit *die* bron, wordt een schuldig volk vrijgesproken. Om *niet! Gratis!* Rechtvaardig verklaard voor God, door loskoping, door het bloed van Christus.

Godelozen worden door God rechtvaardig verklaard om *niets* in hen, uit de bron van Gods *eenzijdige* genade.

U zegt: *zo...* wil iedereen wel zalig worden! Ik zeg u: *Zo...* wil niemand zalig worden!

Want wat kunnen we ons stoten aan Gods verkiezende genade. Is dat wel eerlijk? Is dat wel rechtvaardig? En: Wij willen ook wat doen: verdienen, komen, geloven...

Maar, God sluit het *allemaal* uit. Niets van u, niets van mij. Alleen *Zijn* genade!

Voor *wie* is dat een deur van hoop? Geen steen van aanstoot? Maar een deur van *hoop*? Voor *u*?

Dit is een deur van hoop voor een verloren zondaar, voor iemand die arm is, die alles kwijt is, die niets heeft.

Jongens en meisjes, als je veel geld hebt, en je kunt iets gratis krijgen, dan zeggen de mensen: Nee, hoeft niet, ik betaal het liever *zelf*!

Wie is echt heel blij, als iets gratis is? *Precies*. Dat is iemand die *arm* is, iemand die *geen geld* heeft, iemand die *niets* meer heeft.

Voor *wie* is dit een deur van hoop? Om *niet* gerechtvaardigd...!?

Dit is een deur der hoop, voor wie de diepte van zijn verlorenheid inleeft, voor wie buigt: Wilt U mij, Heere, mij onwaardige zondaar, genade bewijzen?

Hier wordt een *weg* geopend voor mensen die hun ongerechtigheid *inleven*, die hun nood en dood *erkennen*, die God *toevallen* en zeggen: Uw doen is rein, Heere, Uw vonnis gans rechtvaardig.

Is er nog een *weg* om zalig te worden? O, wat gloort er dan hoop en verlangen in het hart van roepende zondaren... Er is vrije genade bij *God* vandaan! Anders was het een verloren zaak.

Zondaar, voor wie het een verloren zaak lijkt te zijn: er is *hoop*, het *kan* het nog!

Maar wat een tegenstand in het hart, om zover te komen: om *niet*, uit Zijn genade alleen.

Niet om mijn tranen, om mijn gebeden, mijn liefde, mijn ijver... Maar *alles* kwijtraken, totdat er *niets* overblijft... *Dat* is de weg waarop de Heere de Zijnen brengt, totdat het wordt: *om niet.., uit Zijn genade...!*

Dat is de *bron*, waaruit *alles* voorkomt: Zijn genade, om niet.

Dat is ook de blijvende *verwondering* in het hart van Gods kinderen.

We vallen ertussen uit. In de tijd van onze bekering. We worden, alleen door het onwederstandelijke werk van de Heilige Geest, *ondanks* ons verzet, *arm zondaar* voor God. Een zondaar, die niets heeft.

Maar we leren ook steeds *weer*, steeds *meer*: niets uit ons, *alles* uit Hem.

Waarom eigenlijk? Wat is de bedoeling van de Heere daarmee? Opdat er maar één ding zou overblijven. Het *wonder* van eenzijdige genade. En opdat God *alleen* alle eer en heerlijkheid zou ontvangen.

Dat alles maakt *géén* zondige en zorgeloze mensen, die zeggen of denken: laten we meer zondigen, opdat de genade meer zou worden!

Gemeente, genade en een zondig leven gaan niet samen. Genade is de doodsteek voor de zonde!

Maar *zo* verheerlijkt God Zich in het leven van de Zijnen. *Zo* krijgt Hij *alle* eer.

Hij krijgt alle eer, in ons *hart*. Als we Hem in ons hart in stilte aanbidden en bewonderen: *waarom* Heere, *waarom* was het op mij gemunt? Het was vrije gunst die eeuwig U bewoog.

Hij krijgt alle eer in onze *mond*. Dan gaan onze gesprekken niet om onze tranen, om onze gebeden... Dan gaat niet meer over *ons*, dan gaat over *Hem*. Dan wordt het: *U* alleen, *U* loven wij!

Dan krijgt Hij ook alle eer in *onze wandel*. Dan wandelen we niet zorgeloos en zondig. En dan dragen we van harte het zachte juk van Christus.

In ons is de dood. Dat was de *eerste*, huiveringwekkende diepte. In ons is *niets*. Bij de mensen is het onmogelijk.

God vrije gunst en genade. Dat was de *andere*, huiveringwekkende, peilloze diepte. In God is *alles*. Niet alleen de mogelijkheid (God doet het, maar de mens moet ook nog iets doen), maar de *werkelijkheid* van de verlossing door het bloed van Christus. Gerechvaardigd, om niet, door de verlossing *die in Christus Jezus is*. Dat brengt ons bij het derde aandachtspunt:

3. Het middel, of de verdienende oorzaak van deze gerechtigheid

Jongens en meisjes. Als je goed luistert naar die moeilijke woorden ‘*recht*-vaardigheid’ en ‘*ger-recht*-igheid’, dan hoor je daarin een ander woordje. Het woordje ‘*recht*’: ‘*recht*-vaardigheid’ en ‘*ge-recht*-igheid’. Dat woordje *recht* wijst op de *rechte* verhouding tussen God en de mens. Zo was het in het paradijs. De verhouding tussen God en mens was ‘*recht*’. Daar zat helemaal niets tussen. Daar was nog geen zonde. We konden *recht*-op voor God staan.

Maar door de zondeval van Adam zijn we allemaal gevallen. Gevallen in het tegenovergestelde. In *on*-gerechtigheid. Dat is precies het tegenovergestelde van *ge*-gerechtigheid

En nu is de eis van Gods recht, dat we allemaal de dood zullen sterven.

Maar er is een *weg*, een mogelijkheid om *zalig* worden. Een weg, een mogelijkheid waardoor het weer *recht* kan worden tussen God en ons. Dat kan, dat weet je, alleen door de Heere Jezus.

Als je aan het woordje *recht* denkt, van *ge-recht*-igheid en *recht*-vaardigheid, dan denk je vanzelf ook aan een *rechter*. Een rechter die oordeelt. En zo is dat woordje hier ook bedoeld. Je moet inderdaad denken aan een *rechtbank*.

Daar is een rechter, daar is ook iemand die aangeklaagd wordt (bijvoorbeeld een dief of een moordenaar). Er is ook een officier van justitie. Dat is iemand die de schuld aanwijst, die het bewijs levert van de diefstal of van de moord. En dan is er nog een advocaat. Iemand die pleit voor de verdachte.

Als een zondaar zijn of haar verlorenheid inleeft voor God, dan moeten we in de eerste plaats *onszelf* veroordelen. Maar dat niet alleen. Daar is ook de *duivel*, de satan, die de zonde in ons leven aanwijst. ‘Kijk eens, hoe diep, en hoe zwaar, en hoe tegen beter weten in, je toen en toen gezondigd hebt...!’

En ons *geweten* klaagt ons aan. Het is als een vinger Gods: toen en daar, en toen, en daar heb je gezondigd! Zo zie ik mijn zonden steeds voor ogen zweven. Ik heb tegen U, ja U alleen misdreven. Zo leer ik bekennen: het is *waar*. Ik heb gezondigd. Meer nog, ik *doe* niet alleen zonde, ik *ben* zonde. Meer nog, ik lig van nature midden in mijn geestelijke dood en vijandschap tegen God. Heere, ik *kan* me niet verontschuldigen, ik *wil* me niet meer verontschuldigen, ik leg mijn hand op mijn mond. *Alles* klaagt me aan, *alles* veroordeelt me. Ik zeg ‘*amen*’ op alles wat U zegt.

Er ondertussen *eist* de hoogste Rechter: Er moet betaald worden voor al deze misdaden. Hoe komt het toch ooit goed in mijn leven tussen God en mijn ziel? Ziet u het voor u, die hemelse rechtbank?

Kijk, nog een *laatste* keer vraagt de aangeklaagde zondaar respijt aan de hemelse Rechter. Heb *geduld*, Heere, ik zal mijn leven beteren, ik zal U *alles* betalen.

En de Rechter laat hem begaan. Opdat hij door schade en schande wijs zal worden! Opdat hij werkelijk zou geloven en belijden: ik heb in mezelf *niets*!

Maar *wat* een wonderlijke Rechter blijkt deze Rechter *dan* zijn! Als het in het hart van de veroordeelde zondaar een verloren zaak wordt, en hij moet bekennen: Heere, ik heb helemaal *niets*! Ik ben alles *kwijt*, ik ben een *arme, failliete* zondaar voor U.

Want dan treedt onverwacht de *Advocaat* tussenbeide, en zegt: Ik wil staan in zijn plaats! Hier is Mijn bloed, Mijn kostbaar bloed voor *deze* schuld, voor *deze* doodschuld.

En... de Rechter spreekt *vrij*!

Onbegrijpelijk! Wonder van genade!

Waarom? Uit Zijn genade! Uit vrije ontferming! Door de verlossing, door de vrijkoping, door de afbetaling van de schuld door Jezus Christus.

Hij was en is de eniggeboren Zoon van God. Hij stelde Zich in de eeuwigheid tot een Borg voor de Zijnen. Hij is gekomen als een sterfelijk mens, zonder enige zonde. Hij heeft de Wet volkomen vervuld. Nooit struikelde Hij, in niets. Hij was volkomen onschuldig.

Maar, het Goddelijke *recht* stelde Hem, Onschuldige, in staat van *beschuldiging*! En Hij wilde van harte en vrijwillig staan in de plaats van Zijn schuldige Bruidskerk, in de plaats van doodschuldige opstandelingen. Hij *kocht* hen met Zijn Eigen hartebloed! Hij liet Zich veroordelen, *onschuldig*, opdat de Zijnen in het gericht Gods zouden vrijgesproken worden!

Hij droeg de straf, de last van de toorn over de zonde, *in hun plaats*. Hij ging onder in de vloed van Gods toorn, waarin Hij staande bleef door Goddelijke kracht, *in hun plaats*.

Hij betaalde wat betaald moest worden: *alles*.

Hij betaalde de prijs, en zij werden vrijgekocht. Niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, maar Hij betaalde de prijs met Zijn dierbaar bloed.

Dit is het *wonder*, van *vrije* genade. Hierdoor kan een zondaar zalig worden. Hierdoor kunt *u* zalig worden.

Als u *zelf* de prijs wilt betalen, dan is alles verloren.

O, *laat* u toch zaligen, door alles van uzelf los te laten.

O, *laat* u toch besprengen met het dierbare bloed van Christus.

Dit is het *wonder*, van *vrije* genade! De Rechter rekent de losprijs, die Christus verdiende, toe aan een schuldige zondaar. De Heilige Geest neemt, in Zijn onwederstandelijke (dat wil zeggen: niet tegen te stane) werk, een zondaar *alles uit handen*. Zodat hij leert *roepen*: wees mij zondaar genadig.

En Hij leert een zondaar oog krijgen voor de gerechtigheid van Christus.

En Hij schenkt die gerechtigheid aan een zondaar, uit vrije genade.

En Hij leert een zondaar die gerechtigheid te ontvangen, te omhelzen en te waarderen boven alles in deze wereld.

O, de gerechtigheid van Christus, geopenbaard in het hart, brengt onze ziel in zalige verrukking. *Christus* in *mijn* plaats. Dat doortrekt mijn hart met heilige en kinderlijke vrees, met stille verwondering, met hartelijke wederliefde om Hem te dienen en te vrezen, en met een voortdurende ijver om anderen tot Zijn dienst te lokken.

Dat, jongens en meisjes, is wat heet: rechtvaardig-*making*. Gods kinderen *zijn* niet rechtvaardig van *zichzelf*, maar God *maakt* hen rechtvaardig. Ze worden rechtvaardig *gemaakt*.

Niet door hun *eigen* goede werken. Want die waren er niet. Gods kinderen waren in hun hart allemaal net zo slecht, zo niet slechter dan *jij*. Er was niets goeds in hen, helemaal *niets*.

Maar ze zijn rechtvaardig *gemaakt*, de verhouding tussen hen en de Heere God is hersteld, door het werk van een Andere, door het werk van de Heere Jezus Christus.

Vers 28 van Romeinen 3 zegt dat de mens *door het geloof* gerechtvaardigd wordt, *zonder* de werken der wet. *Dat* is het geloof, dat in het hart gewerkt wordt door de Heilige Geest.

Dat *geloof*, daar zijn heel wat misvattingen over. Dat is geen *werk*, geen *nieuw* werk van de mens, dat is ook geen *samenwerking* tussen God en mens... Nee, dat geloof is heel eenvoudig een *genadegave*, een onverdiende *gift* van God aan een schuldige zondaar, die niets heeft.

Niet in ieder van Gods kinderen is dat geloof even sterk en vast. Daar is groot geloof, klein geloof, bestreden geloof, beoefend geloof... En bovendien, Gods leiding in het leven van Zijn kinderen is heel verschillend. Sommigen ontvangen meer licht op deze gezegende Christus, anderen lijken meer schuchter en verlegen achter te blijven. Zij dragen de lamp op hun rug, en lopen zelf vaak in het donker. Maar verwar, gemeente, *klein* geloof niet met *ongeloof*!

Dit is het *wezenskenmerk* van het ware geloof: Het ware geloof ziet *af* van zichzelf, en *richt* de ogen op de gerechtigheid van Christus.

Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid *van Christus*!

Zalig de armen van geest, die *niets* hebben. De Geest zal hun ogen op Gods tijd richten op Christus, en in Hem zullen ze alles vinden wat nodig is voor de zaligheid van hun ziel.

Zalig die treuren om hun zondelast. De Geest heelt op Gods tijd gebrokenen van hart. Hij bewaart hun tranen in Zijn fles.

Kinderen van God, u brengt uzelf in veel geestelijke *donkerheid* als u het werk van de Heere *verdacht* maakt, omdat u de *zekerheid* in uw leven *mist*. Sta evenwel naar meer vastheid. Die zult u vinden in een weg waarin u *alles* van *uzelf* verliest, om maar *Een* over te houden: Christus Jezus!

U brengt uzelf ook in veel geestelijke *donkerheid* als u het bijzondere maatgevend maakt. De Heere leidt Zijn Kerk gewoonlijk niet door bijzondere ervaringen, maar door Zijn *Woord*! Het hoeft ook niet zo bijzonder, genade is al bijzonder genoeg!

Door het Woord worden al Gods kinderen geleid op deze weg: zij worden zondaar voor God, ze verliezen alles, en in die weg wordt hun gebroken oog gericht op de onnaspeurlijke rijdkom van Christus. Daar wordt het: in ons is *niets*, in U, Heere, vind ik *alles*!

Mag ik u, aan het einde van deze dienst *iets persoonlijks* vragen? We hebben met elkaar een blik geslagen in twee diepten...

Als u blikt in die *eerste* diepte, van uw zonde en dood, wat *zegt u* dan?

‘Valt eigen best wel mee. Niet zo zwaar aan tillen...?’

Dat zegt u, omdat u blind bent. U ziet het niet...

Dat zegt u, omdat u dood bent. U voelt het niet...

Wat *zegt u*?

‘O wat erg, ik zal mezelf beteren...?’

Tenzij u gerechtigheid overvloediger is, dan die van de farizeeën en de sadduceeën – bent u *echt* zo goed? – u zult het Koninkrijk van God geenszins ingaan!

Wat *zegt u*?

‘O Heere, het is waar, ik kan voor U niet bestaan! Ik ben doodschuldig, ik heb niets om te betalen...’

En als u dan blikt in die *tweede* diepte van eenzijdige genade *bij God* vandaan, zonder *iets* van de mens... Wat *zegt u* dan? Zie ik op uw gezicht geen stille ergernis...?

‘Ziet de Heere dan niet, dat ik *beter* ben dan die, dan die, dan de mensen van de wereld...?
Ziet de Heere dat dan niet?’

Ik zeg u: *Nee!* De Heere ziet het *niet!*

En *u* ziet het niet -omdat u blind bent-, dat u *erger* bent dan de mens van de wereld.

O, erken toch de dodelijke kwaal van uw ziel, eer het te laat is!

Zeg, roepende zondaar, als *u* blikte in die diepte van *eenzijdige* genade, wat *zegt u* dan? Is het geen deur van *hoop*? Het kan nog voor *u!* God heeft *zondaren* uitverkoren, en daarom kan het ook voor *u!*

O, roep dan maar: wees mij arme zondaar genadig!

En als u dan, *na* die twee diepten, ziet op die *ene hoogte*: op de verlossing, de vrijkoping door het bloed van Christus: wat *zegt u* dan?

Wat *zegt u?*

‘Ja, dat spreken over Jezus, dat doet me deugt, dat doet me goed’.

Maar let goed op, ik spreek u over Jezus voor een *verloren zondaar!* O, zie toch in uw hart, *hoeveel* verzet en vijandschap daar is tegen *deze* Jezus, door uw hoogmoed en eigengerechtigheid. Deze Jezus is niet te *koop*, Hij is niet te *kiezen*, Hij is te *krijgen*...

En Hij *wordt gegeven* aan mensen die alles *kwijt* zijn, die *niets* hebben.

O, val toch heden Uw Rechter te voet!

Wat *zegt u?* U, die God zoekt?

‘O, *kon* Hem maar zien. *Wist* ik het maar, dat mijn zonden gewassen waren in Zijn bloed, dat Zijn gerechtigheid de *mijne* was’.

Roep er maar om, pleit er maar op: op *vrije* genade, *om niet!* In de weg van verlies, wil God op Zijn tijd de Parel van grote waarde laten schitteren. In de weg van alles kwijt raken, wil de Geest op Zijn tijd Christus openbaren, al de schoonste van alle mensenkinderen.

U, die Christus hebt leren kennen door geschonken geloof: Het was *om niet*..., *uit Zijn genade*...

Geeft Gode alleen de eer: in uw hart, met uw mond, en in uw wandel

Leert in de weg van *verlies*, in een *biddend* leven, toch *veel* blikken in deze *beide* diepten.

In de diepte van onze blijvende schuld, die we dagelijks meer maken.

En in de diepte van de liefde van Christus voor ons, arme zondaars. Dan blijft er niets over van *ons*, dan is alle eer voor *Hem*.

Bekommerden, armen, Godzoekers. Ik wens dat u met alles wat u gekregen hebt een *verloren* mens wordt

Bevestigden in de genade, ik wens dat u met alles wat gekregen hebt een *verloren* mens wordt.

Zodat er niets meer in *ons* overblijft, bij de aanvang en bij de voortgang. Zo alleen krijgt Christus een gestalte ons.

Zo leren we zien op *Christus*, zo leren we troost vinden *Zijn* bloed, heling in *Zijn* wonden.

Zo leren we *Hem* gelovig omhelzen, *Hem* aanhangen, ons volkomen op *Hem* verlaten.

Zo vinden we *vastheid* en *vrede* in *Zijn* bloed. Zo leren we het getuigenis *van de Geest*

verstaan: dat we arme zondaars waren... en *blijven!* Maar ook, dat we door vrije en onverdiende genade kinderen Gods geworden zijn, erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus Jezus.

En dat alles was *om niet*, *uit Zijn genade*, door de verlossing die in Christus Jezus is.

AMEN

© J. IJsselstein, Sentani (Indonesië), 2011